

Đồ hâm! Tớ chỉ cần cậu bên cạnh tớ

5.00 PM.

Mai đã đạp khá lâu, nó dựng xe và đứng ngắm nhìn, gió từ sông thổi vào lạnh buốt cả tâm hồn nó. Chỉ là một cái áo thôi mà sao nó thấy buồn rười rượi. Bãi nổi dưới chân cầu Long Biên là cả một cánh đồng ngô xanh mướt và hiện lên khung cảnh đẹp đẽ ấy là những con bù nhìn xấu xí. Chán quá! Tại sao Bù Nhìn lại lòi thối, xấu tệ như thế cơ chứ? Mai nghĩ một lúc rồi mở điện thoại, 23 cuộc gọi nhờ từ “Ruộng Ngô”.

- Sao lại tắt máy? Ai cho cậu đi lung tung mà không có tớ hả?

Tiếng của Dũng quát lên đáng sợ qua điện thoại.

Mai nghe tiếng quát mà nước mắt của nó cứ trào ra, không ngăn được.

- Tớ... tớ xin lỗi... tớ đã cố gắng... Nhưng tớ vẫn mãi chỉ là Bù Nhìn, tớ vẫn không thể trở thành Búp Bê.

- Đồ hâm! Tớ cần cậu ở bên tớ chứ có cần cậu biến thành Búp Bê gì đâu hả? Giờ cậu đang ở đâu?

- Nơi rất nhiều Bù Nhìn giống tớ... - Con bé vừa nói vừa nấc lên.

Dũng đạp xe thật nhanh, mặc kệ cho gió đông vô tình táp vào mặt lạnh buốt. Cầu Long Biên hiện lên trong buổi chiều thật đẹp, đẹp hơn khi Dũng biết có cô bạn Bù Nhìn đang đứng trên đó nhìn xuống dưới những bãi ngô xanh mơn có những chú bù nhìn và thần thơ.

- Đồ Bù Nhìn gốc ghếch!

- Này! Đừng có gọi tớ là thế nữa! Tớ ghét! - Mai gắt lên, vừa nói vừa gạt nước mắt.

Dũng lại tiếp tục làm cho Mai thấy bức hơn.

- Ghét thì đã sao cơ chứ! Cậu vốn là Bù Nhìn mà... Sao trời lạnh thế nhỉ,

lạnh quá.

Dũng tảng lờ nhanh quá, cậu bạn xoa hai tay vào nhau có vẻ lạnh lắm. Mai luống cuống không biết làm thế nào, tháo găng tay ử lấy bàn tay Dũng. Bất ngờ Dũng ôm lấy Mai thật chặt, chặt lắm, con bé bỗng thấy ấm áp vô cùng...

- Bù Nhìn ngốc xít của tớ! Thực ra tớ chỉ là một bác nông dân bình thường thôi, còn những gì tớ dành cho cậu mới là ruộng ngô xanh tốt dưới kia. Bác nông dân cần Bù Nhìn giúp bảo vệ tình cảm và thành quả mà bác ấy đã gây dựng. Một con Búp Bê xinh đẹp không thể giúp bác nông dân làm được điều đó, cậu hiểu chưa?...